

Πηγή: ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Σελ.: 51

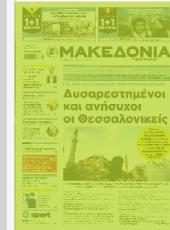
Ημερομηνία έκδοσης: 19-07-2020

Επιφάνεια: 1175.15 cm²

Αρθρογράφος:

Κυκλοφορία: 1200

Θέματα: ΒΙΒΛΙΑ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

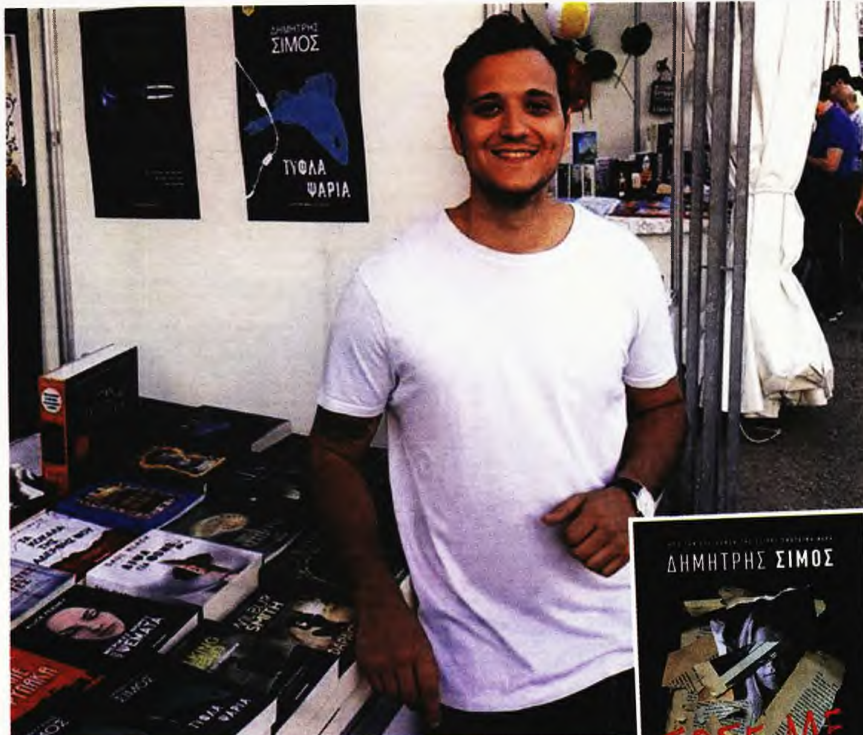

Ο συγγραφέας μιλά στη «ΜτΚ» για το νέο του βιβλίο, την πρώτη του επαφή με το ψυχολογικό θρίλερ και τις προκλήσεις που αντιμετώπισε στο... «Σώσε με»

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

M

στον Αλέξανδρο Παντελάκη

Δημήτρης Σίμος Συγγραφέας

Είμαι ένας άνθρωπος που του αρέσει να αφηγείται ιστορίες

Έχοντας κολυμπήσει στα «Σκοτεινά Νερά» των προηγούμενων τριών αστυνομικών βιβλίων του, ο Δημήτρης Σίμος δοκιμάζει για πρώτη φορά τη συγγραφική του πένα σε ένα ψυχολογικό θρίλερ με τίτλο «Σώσε με» (εκδόσεις Μεταίχμιο), στο οποίο μας συστήνει την αστυνομία Λουκίδη.

Με αφορμή το μνημόσυνο του πατέρα της, η Νικόλ Πομόνου, μια νεαρή καλλιτέχνης ξυλογλυπτικής, επισκέπτεται το χωριό της, το Κρυφό, στην Κομοτηνή για να συναντήσει τη μητέρα και τις δυο αδελφές της. Η μικρότερη αδελφή της δεν εμφανίζεται στο καθορισμένο ραντεβού. Την ίδια στιγμή, στον υγρότοπο του Εθνικού Πάρκου Θράκης, η αστυνομός Λουκίδη ανακαλύπτει το παραμορφωμένο πτώμα μιας γυναίκας. Κάπως έτσι ο συγγραφέας προσπαθεί να στήσει τη νέα του ιστορία, η οποία δεν είναι προϊόν έμπνευσης αλλά έρευνας, τεχνικής και σκληρής δουλειάς.

«Υπάρχει σκληρή δουλειά, δεν πιστεύω ότι υπάρχει έμπνευση. Ναι, υπάρχει αν ακούσεις κάτι, μια πρόταση, μια συζήτηση, να πεις κάτι με έναν φίλο, αλλά όχι ότι καταβαίνει η θεά Μούσα και σου λέει πληροφορίες για να τις γράψεις και να κάνεις επιτυχία» εξηγεί ο Δημήτρης Σίμος στη «ΜτΚ».

«Το μεγαλύτερο ψέμα είναι ότι πίνει κανείς ουίσκι, καπνίζει και γράφει. Θα λιποθυμήσεις, δεν μπορείς να γράψεις έτσι, ούτε να συντάξεις πρόταση δεν μπορείς» αναφέρει με χιούμορ. Άλλωστε, ο ίδιος προσπαθεί να επανασυστήσει την έννοια του συγγραφέα στο κοινό. «Ο σκοπός μου είναι να απομυθοποιήσω λίγο το συγγραφικό που πουλάνε πολλοί και το δηλώνουν στο facebook σαν να είναι ο Παπαρότι που τραγουδά. Εγώ αυτό που πιστεύω ότι είμαι είτε κάνω επιτυχία είτε όχι είναι ότι είμαι ένας άνθρωπος που του αρέσει να αφηγείται ιστορίες, που μελετά για αυτές και τις αφηγείται σωστά. Κι αυτόν που θα δώσει τα δεκαπέντε ευρώ στις τόσο δύσκολες εποχές για όλους μας, να τον τιμήσω. Αυτή είναι η πρόθεση μου κι αυτό κοιτάω να κάνω» τονίζει.

Αν και στα προηγούμενα τρία βιβλία που κυκλοφόρησαν από τις εκδόσεις Bell, ο κόσμος είχε αγαπήσει τον αστυνομό Καπετάνο και τις υποθέσεις του, ο Δημήτρης Σίμος αποφάσισε να αποστασιοποιηθεί για λίγο, κάνοντας ένα μικρό διάλειμμα. «Φέτος δεν έγραφα ιστορία για τον Καπετάνο γιατί δεν είχα ιστορία για τον Καπετάνο. Αποφάσισα να κάνω ένα διάλειμμα. Ήθελα να δοκιμάσω μια νέα πρόκληση. Θεώρησα ότι πάει πολύ καλά ο Καπετάνος, έχει εμπορική απήχηση και καλές κριτικές, αλλά μου είναι εύκολο να γράψω, όχι απλά σαν δημιουργός του Καπετάνου και είπα ποια κατηγορία σου αρέσει και ήθελα να γράψω ακόμα και πριν καν ξεκινήσεις; Ήθελα πάντα να γράψω ψυχολογικά θρίλερ γιατί είμαι και λάτρης της Τζιλιαν Φιλν» επισφαιμίζει.

Και έτσι η επιθυμία του έγινε πράξη. «Ήταν μια ανάγκη μου. Ήθελα να δοκιμαστώ. Ήταν πιο δύσκολο να γράψω πέντε γυναικείους ρόλους και να μιλάς με τις φωνές τους παρά να γράψω τους ανδρικούς. Όλο αυτό περιλαμβάνει την προσπάθεια μου και την ματαιοδοξία μου να δείξω ότι είμαι ένας καλός γραφιάς. Δεν λέω απλά καλές ιστορίες αλλά το κατέχω και τεχνικά. Πάνω σε αυτά τα συστατικά δούλεψα. Δύσκολο είδος, γυναικείες πρωταγωνίστριες και μια πιο δύσκολη λογοτεχνία λόγω του ψυχολογικού θρίλερ» μας λέει.

Αν ο αστυνομός Καπετάνος δανείστηκε από τον δημιουργό του τον αυτοσαρκασμό του, τότε η αστυνομός Λουκίδη δεν γινόταν με τη σειρά της να μην έχει κάτι από τον Δημήτρη Σίμο: «Η Λουκίδη φέρει κάτι δικό μου. Αυτή την άρνηση να καταλάβει την αλήθεια που βρίσκεται μπροστά στα μάτια της γιατί αυτή η αλήθεια είναι αυτό που την πληγώνει και της καταστρέφει τον τρόπο που έχει χτίσει τον κόσμο της. Η εθελουφία που πολλές φορές έχει απασχολήσει και μένα...» διαπιστώνει.

Το πιο δύσκολο είναι να φτιάξεις χαρακτήρες αληθινούς

Τόσο η δημιουργία του χαρακτήρα της

Το εξώφυλλο του βιβλίου «Σώσε με» που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Μεταίχμιο.

όσο και των υπόλοιπων γυναικών ήταν πρόκληση για τον συγγραφέα. Μαζί με αυτό προστέθηκαν όμως και κάποιες άλλες. «Το να μιλήσεις για μια περιοχή που δεν είναι ο τόπος που ζεις, το να μιλήσεις με ακρίβεια ώστε αν το διαβάσει ένας ντόπιος να καταλάβει τι συμβαίνει και να μην φανεί εσύ χαζός, το να απεικονίσεις ψυχολογικές καταστάσεις με τον ρεαλισμό που απεικονίζονται και στο βιβλίο είχαν τις δυσκολίες τους, αλλά το πιο δύσκολο είναι να φτιάξεις χαρακτήρες αληθινούς και να μιλάνε όπως πραγματικά θα ήταν στη ζωή τους και όχι ψεύτικα» διατυπώνει. Ίσως και για αυτό ο συγγραφέας δεν παραμένει μόνο στο ζετιλίγιο μιας υπόθεσης, αλλά πλαισιώνει την αφήγηση του και με κοινωνικά μηνύματα.

Κατά τη διάρκεια της δημιουργίας των βιβλίων του, όπως κι αυτό για το οποίο γίνεται λόγος, η μουσική πάντα κατέχει σημαντικό ρόλο. «Ακούω πολύ μουσική όταν γράφω και αυτό το βιβλίο το έγραφα κάτω από τη μουσική των soundtracks του Sharp Objects, τον Καπετάνο τον έγραφα υπό τη μουσική του True Detective. Πάντα γράφω κάτω από μουσική και βάση μουσική στα κείμενα μου γιατί μου αρέσει να ταξιδεύω και εγώ μαζί με τα κείμενα, αλλά και ο αναγνώστης σε περίπτωση που ξέρει το τραγούδι».

Θα πρότεινε, όμως, ένα τραγούδι και για τους αναγνώστες του που διαβάζουν τη μια σελίδα μετά την άλλη για να φτάσουν στη λύση των μυστηρίων που διηγείται; «Μου αρέσουν οι ατμοσφαιρικές μελωδίες. Εγώ, ωστόσο, δεν ακούω μουσική όταν διαβάζω. Είναι τελετουργικό αυτό. Δεν διαβάζω τόσο λειτουργικά, όμως, είναι εκπληκτικό να ακούς μουσική και να διαβάζεις» μας λέει κλείνοντας.